

Sygn. akt I UK 393/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania M. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z odwołania M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. w przedmiocie prawa do emerytury, na skutek apelacji organu rentowego zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Odwołująca się zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Podniosła, że oczywista zasadność skargi wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku i zgromadzonego materiału dowodowego. Wskazała, że Sąd Apelacyjny odmawiając przyznania jej prawa do emerytury z uwagi na pracę w szczególnych warunkach nie wskazał w sposób wystarczający powodów, dla których odmówił zaliczenia wykonywanych przez nią

obowiązków pracowniczych do kategorii mieszczących się w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej: rozporządzenie z 1983 r.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24

kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Przede wszystkim z uzasadnienia wniosku nie wynika, jakie przepisy prawa zostały w ocenie odwołującej się w ewidentny sposób naruszone przez sąd odwoławczy. Rolą Sądu Najwyższego nie jest wyręczenie skarżącego w realizacji tego obowiązku i doszukiwanie się tych przepisów w podstawach skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2014 r., III SK 65/13, LEX nr 1463900). Ponadto poprzestanie na odwołaniu się do rozstrzygnięć w sprawach o podobnym w ocenie skarżącej stanie faktycznym i prawnym, nie jest wystarczające dla przyjęcia istnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2014 r., I UK 458/13, niepubl.). Podnoszone w uzasadnieniu wniosku zarzuty oderwane są też od dokonanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych w sprawie, które byłyby zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej, zgodnie z którymi do obowiązków ubezpieczonej należały rozliczanie czasu pracy, wypłata wynagrodzeń, przyjmowanie wniosków urlopowych, wydawanie przepustek, rozprowadzanie mleka, wody mineralnej, odzieży ochronnej, środków czystości. W wykazie A, dziale XIV, poz. 24 rozporządzenia z 1983 r. wskazane są natomiast prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, na których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Praca powódki do takich prac nie należała, co jasno wykazał Sąd Apelacyjny. Istota i podstawowa zasada przepisów dotyczących emerytury w niższym wieku emerytalnym z uwagi na pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze polega na tym, że mogą za takie być uznane jedynie prace wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 1983 r. W świetle art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo

wymienione w tymże rozporządzeniu (wyrok Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2014 r., III UK 64/14, LEX nr 1646394).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n